

която чука у насъ! Да приберемъ най-после нейнитѣ дечица у дома! Тѣ ще се сдружатъ съ нашитѣ и ще имъ бждатъ като родни братя. Вечеръ — по празниците — ще бжде у насъ още по-шумно и по-весело, отколкото напредъ. Тѣ ще се закачатъ, ще се катерятъ по колѣнетѣ ми заедно съ нашитѣ. А когато види Господъ, че има да се хранятъ още две момчета, Той ще ми изпрати сполучливъ ловъ. Азъ ще излизамъ по-рано, ще оставамъ повечко време въ морето, не

ще пия вино... Какво най-сетне, както и да е, ще я караме! Хайде, върви по-скоро! — Ала Иванка не се мръдна отъ мѣстото си.

— Какво: не ти ли се ще? Не си ли довольна? Боишъ ли се, та не щешъ да ги вземешъ? Какво ти стана Иванке?

Иванка честита, съ свѣтнали отъ радостъ очи, мълчешкомъ заведе мжжа си къмъ постелката и махна завивката. Тамъ лежеха децата на умрѣлата съседка и спѣха все тъй дълбоко и спокойно... *В. Хюго.*

„А една бедна вдовица, като дойде, пусна две лепти... Като повика ученицитѣ Си, Иисусъ имъ рече: истина ви казвамъ, че тая бедна вдовица тури повече отъ всички, които пуснаха въ съкровищницата“.

(Библията: Евангелие отъ Марка, гл. 12, ст. 42—43)

Вѣренъ другаръ.

Студъ и хали,
вѣтъръ вѣе,
Дѣдо Мразчо
лудъ лудѣ!..

Голи клони
бие, свежда,
въ топли стаи
съ ядъ поглежда.

Въ порти яки
гнѣвно блѣска,
съ чуденъ скрежъ
стъклата прѣска.

Вредъ земята
бѣла става,
а водата
се вледява.

Рой дечица
съ радостъ, пѣсни
стѣгатъ шейни
си чудесни.

Кольо, Гого,
Киро, Ради —
сѣ юнаци
смѣли, млади.

Рано ставатъ,
въ мигъ се стѣгатъ,
къмъ рѣката
бързо бѣгатъ.

Дѣдо Мразъ се
ядно хвърли:
щипе, хапе,
люто пърли...

Пламватъ бузи,
носъ, ушлета,
но не трепва
нашта чета:
Лудо скокна,
страшно крѣсна...
Дѣдо Мразъ се
мигомъ стресна.

Па ги пусна,
кожухъ згърна
и назадъ се
бързо върна...

А децата,
съ викъ и пѣсень,
на леда сж
вечъ чудесень.